

Sygn. akt VI GC 187/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 08 czerwca 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko S. S. (1)

o zapłatę

w sprawie o sygn. akt VI GC 187/18

I. zasądza od pozwanego S. S. (1) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 536,67 złotych (jeden tysiąc pięćset trzydzieści sześć złotych sześćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 359,13 złotych za okres od dnia 14 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie umarza postępowanie;

III. zasądza od pozwanego S. S. (1) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 947 złotych (dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

w sprawie o sygn. akt VI GC 194/18

IV. zasądza od pozwanego S. S. (1) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 156,48 złotych (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 984 złotych za okres od dnia 29 października 2016 roku do dnia zapłaty;

V. w pozostałym zakresie umarza postępowanie;

VI. zasądza od pozwanego S. S. (1) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 317 złotych (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt VI GC 187/17 (oraz sygn. akt VI GC 194/18)

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 maja 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego S. S. (1) kwoty 1 536,67 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 359,13 złotych za okres od dnia 14 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 177,54 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 21 listopada 2016 roku strony reprezentowane przez swoich pracowników zawarły za pośrednictwem poczty elektronicznej umowę przewozu towarów w postaci części samochodowych na trasie G. (Polska) – P. (Wielka Brytania) za wynagrodzeniem w kwocie 250 euro netto. Umowa została przez powoda wykonana prawidłowo – towar został dostarczony w umówionym terminie i bez uszkodzeń, co wynika z treści międzynarodowego listu przewozowego, po czym powód wystawił fakturę na kwotę 1 359,13 złotych brutto (stanowiącą równowartość frachtu w kwocie 250 euro zgodnie ze średnim kursem Narodowego Banku Polskiego z dnia 22 listopada 2016 roku), która jednakże mimo wezwań, nie została przez pozwanego zapłacona.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 07 czerwca 2017 roku” (k. 32 akt) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. cofnął pozew w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 177,54 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 grudnia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2510/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (uwzględniając oświadczenie w przedmiocie cofnięcia pozwu).

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany S. S. (1) wniósł o oddalenie powództwa kwestionując fakt wykonania przez powoda usługi przewozu, jako że z treści listu przewozowego nie wynika, aby przesyłka została odebrana przez osobę do tego uprawnioną i by to powód wykonywał przewóz przesyłki. Pozwany zakwestionował również wysokość roszczenia podnosząc, że powód nie przedstawił żadnej umowy, z której wynikałaby ta wysokość ani dokumentacji, z której wynikałaby akceptacja proponowanej przez powoda stawki wynagrodzenia. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia. Ponadto powołał się na zarzut nadużycia prawa, gdyż powód dochodzi od pozwanego kwoty 25 045,72 złotych, przy czym kwotę tę rozdzielił na kilkanaście procesów, co powoduje wzrost kosztów procesu i sztuczne ich mnożenie celem uzyskania w każdej sprawie nie tylko kosztów procesu, ale również i kosztów odzyskiwania należności. Pozwany S. S. (1) podniósł nadto zarzut potrącenia roszczenia powoda z przysługującym mu roszczeniem odszkodowawczym za naprawienie szkody w związku z uszkodzeniem towaru pozwanego transportowanego przez powoda w Walii na podstawie innej umowy przewozu, przy czym wartość uszkodzonego towaru to kwota 9 830,16 złotych.

Po wniesieniu przez pozwanego S. S. (1) sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 grudnia 2017 roku, sprawa została zarejestrowana w rep. GC pod numerem 187/18.

Pozwem z dnia 06 maja 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego S. S. (1) kwoty 1 156,48 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 984 złotych za okres od dnia 29 października 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 172,48 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 04 października 2016 roku strony reprezentowane przez swoich pracowników zawarły za pośrednictwem poczty elektronicznej umowę przewozu towarów w postaci części samochodowych na trasie G. (Polska) – C. (Polska) za wynagrodzeniem w kwocie 800 złotych netto. Umowa została przez powoda wykonana prawidłowo – towar został dostarczony w umówionym terminie i bez uszkodzeń, co wynika z treści międzynarodowego listu przewozowego, po czym powód wystawił fakturę na kwotę 984 złotych brutto, która jednakże mimo wezwań, nie została przez pozwanego zapłacona.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 07 czerwca 2017 roku” (k. 32 akt) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. cofnął pozew w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 172,48 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 grudnia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2506/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (uwzględniając oświadczenie w przedmiocie cofnięcia pozwu).

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany S. S. (1) wniósł o oddalenie powództwa kwestionując fakt wykonania przez powoda usługi przewozu i podnosząc, że zgodnie z treścią listu przewozowego przesyłka powinna zostać dostarczona do R. S., tymczasem została wydana W. K., nadto w liście przewozowym nie wskazano przewoźnika. Pozwany zakwestionował również wysokość roszczenia podnosząc, że powód nie przedstawił żadnej umowy, z której wynikałaby ta wysokość ani dokumentacji, z której wynikałaby akceptacja proponowanej przez powoda stawki wynagrodzenia. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia. Ponadto powołał się na zarzut nadużycia prawa, gdyż powód dochodzi od pozwanego kwoty 25 045,72 złotych, przy czym kwotę tę rozdzielił na kilkanaście procesów, co powoduje wzrost kosztów procesu i sztuczne ich mnożenie celem uzyskania w każdej sprawie nie tylko kosztów procesu, ale również i kosztów odzyskiwania należności. Pozwany S. S. (1) podniósł nadto zarzut potrącenia roszczenia powoda z przysługującym mu roszczeniem odszkodowawczym za naprawienie szkody w związku z uszkodzeniem towaru pozwanego transportowanego przez powoda w Walii na podstawie innej umowy przewozu, przy czym wartość uszkodzonego towaru to kwota 9 830,16 złotych.

Po wniesieniu przez pozwanego S. S. (1) sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 grudnia 2017 roku, sprawa została zarejestrowana w rep. GC pod numerem 194/18.

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy w Gdyni połączył powyższe sprawy do wspólnego ich prowadzenia i rozpoznania pod sygn. akt VI GC 187/18.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. od końca 2015 roku pozostawał w stałych stosunkach gospodarczych ze S. S. (1), na zlecenie którego realizował na terenie kraju oraz za granicą przewozy towarów w postaci m. in. części samochodowych.

W czasie zawierania umów (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. reprezentował pracownik A. K. (1). Natomiast S. S. (1) reprezentował jego pracownik – N. W.. Zanim strony rozpoczęły współpracę, N. W. przesłała A. K. (1) dokumenty dotyczące działalności prowadzonej przez S. S. (1) i jej umocowania, nadto w czasie współpracy posługiwała się ona mailem ze stopką zawierającą oznaczenie (...), co jest częścią firmy S. S. (1).

zeznania świadka A. K. (1) – protokół rozprawy z dnia 11 kwietnia 2018 roku – k. 98-101 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:57-00:34:01)

W dniu 04 października 2016 roku strony poprzez wymianę korespondencji mailowej zawarły umowę, na podstawie której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na zlecenie S. S. (1) zobowiązał się przewieźć towar w postaci części samochodowych z miejscowości G. do miejscowości C.. Jako odbiorcę towaru wskazano R. S. i ustalono wynagrodzenie na kwotę 800 złotych netto.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. korzystając z podwykonawcy świadczącego usługi transportowe – K. Ś. w umówionym terminie bez uszkodzeń dostarczył towar pod wskazany adres, przy czym towar został wydany W. K..

Po wykonanym przewozie A. K. (1) skontaktowała się z N. W., która potwierdziła, że towar dotarł na miejsce.

S. S. (1) nie składał żadnych reklamacji odnośnie niewykonania przewozu lub jego wykonania w sposób nienależyty.

wydruk korespondencji mailowej – k. 20-23 akt sprawy o sygn. akt VI GC 194/18, list przewozowy – k. 19 akt sprawy o sygn. akt VI GC 194/18, zeznania świadka A. K. (1) – protokół rozprawy z dnia 11 kwietnia 2018 roku – k. 98-101 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:57-00:34:01)

W związku z wykonanym przewozem, w dniu 05 października 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił S. S. (1) fakturę numer (...) na kwotę 984 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 28 października 2016 roku.

Faktura ta wraz z listem przewozowym została mailowo przesłana S. S. (1).

wydruk korespondencji mailowej – k. 20-23 akt sprawy o sygn. akt VI GC 194/18, faktura – k. 18 akt sprawy o sygn. akt VI GC 194/18, zeznania świadka A. K. (1) – protokół rozprawy z dnia 11 kwietnia 2018 roku – k. 98-101 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:57-00:34:01)

W dniu 29 października 2016 roku strony poprzez wymianę korespondencji mailowej zawarły umowę, na podstawie której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zobowiązał się na zlecenie S. S. (1) przewieźć towar w postaci dokładek, foli i taśm z miejscowości G. do miejscowości P. (Wielka Brytania). Jako odbiorcę towaru wskazano podmiot o nazwie V. (...) i ustalono wynagrodzenie na kwotę 250 euro netto.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. korzystając z podwykonawcy w umowionym terminie bez uszkodzeń dostarczył towar pod wskazany adres, przy czym odebranie towaru pokwitował w imieniu odbiorcy S. J..

Po wykonanym przewozie A. K. (1) skontaktowała się z N. W., która potwierdziła, że towar dotarł na miejsce.

S. S. (1) nie składał żadnych reklamacji odnośnie niewykonania przewozu lub jego wykonania w sposób nienależyty.

wydruk korespondencji mailowej – k. 20-23 akt, list przewozowy – k. 19 akt, zeznania świadka A. K. (1) – protokół rozprawy z dnia 11 kwietnia 2018 roku – k. 98-101 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:57-00:34:01)

W związku z wykonanym przewozem, w dniu 24 listopada 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił S. S. (1) fakturę numer (...) na kwotę 1 359,13 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 13 grudnia 2016 roku.

Faktura ta wraz z listem przewozowym została mailowo przesłana S. S. (1).

wydruk korespondencji mailowej – k. 20-23 akt, faktura – k. 18 akt, zeznania świadka A. K. (1) – protokół rozprawy z dnia 11 kwietnia 2018 roku – k. 98-101 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:57-00:34:01)

Na początku sierpnia 2016 roku strony zawarły umowę, na podstawie której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zobowiązał się na zlecenie S. S. (1) przewieźć towar w postaci części samochodowych z miejscowości G. do miejscowości P. (Wielka Brytania). Jako odbiorcę towaru wskazano podmiot o nazwie V. (...) i ustalono wynagrodzenie na kwotę 780 euro netto.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. korzystając z podwykonawcy dostarczył towar pod wskazany adres, przy czym odebranie towaru pokwitował w imieniu odbiorcy S. J.. W czasie przewozu część towaru została uszkodzona przez imigrantów, którzy dostali się do środka samochodu. Uszkodzeniu uległo 6 zderzaków przednich oraz 4 zderzaków tylnych, elementy te były porysowane. Wartość uszkodzonego ładunku wynosiła kwotę 9 830,16 złotych. Po poinformowaniu o zaistniałym zdarzeniu i przesłaniu dokumentacji fotograficznej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie kwestionował ani faktu uszkodzenia towaru, ani wartości uszkodzonego towaru, czy też zakresu uszkodzeń. Uznając roszczenie S. S. (1) z tego tytułu, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zgłosił je do swojego ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej – (...) Spółki

Akcyjnej z siedzibą w W., który jednakże po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego i analizie zawartej umowy odmówił wypłaty odszkodowania.

list przewozowy – k. 19 akt sprawy o sygn. akt VI GC 193/18, wydruk korespondencji mailowej – k. 20-24 akt sprawy o sygn. akt VI GC 193/18, zeznania świadka A. K. (1) – protokół rozprawy z dnia 11 kwietnia 2018 roku – k. 98-101 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:57-00:34:01)

Pismem z dnia 24 kwietnia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wezwał S. S. (1) do zapłaty kwoty 25 045,72 złotych wynikającej ze wskazanych faktur, w tym m. in. faktury numer (...) na kwotę 1 359,13 złotych brutto i faktury numer (...) na kwotę 984 złotych brutto.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 25-26 akt, rozrachunki – k. 27 akt

(...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. a S. S. (1) zostało zawartych 11 umów przewozu na łączną kwotę wynagrodzenia należnego przewoźnikowi w kwocie 25 045,72 złotych. We wszystkich jedenastu procesach sądowych toczących się między stronami o zapłatę wynagrodzenia za poszczególne przewozy S. S. (1) podnosił ten sam zarzut potrącenia kwoty 9 830,16 złotych.

pozwy oraz sprzeciwy od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym - w aktach spraw Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturach: VI GC 176/18, VI GC 180/18, VI GC 193/18, VI GC 251/18, VI GC 177/18, VI GC 179/18, VI GC 178/18, VI GC 167/18, VI GC 166/18

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Uznając je za wiarygodne Sąd oparł się także na zeznaniach świadka A. K. (1) w szczególności w zakresie, w jakim świadek wskazywała, że zawierała w imieniu powoda umowy przewozu z pozwanym reprezentowanym przez jego pracownika N. W., że strony w drodze korespondencji mailowej ustalały trasę, ładunek, miejsce załadunku oraz rozładunku, a także należne powodowi wynagrodzenie oraz, że przedmiotowe transporty na zlecenie pozwanego zostały wykonane i że pozwany nie wnosił do ich realizacji żadnych zastrzeżeń. Świadek zeznała również, że po każdym wykonanym przewozie kontaktowała się jeszcze z N. W. celem uzyskania potwierdzenia, że ładunek dotarł na miejsce o czasie i w stanie nieuszkodzonym, która to okoliczność znajduje potwierdzenie w korespondencji mailowej między stronami.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 08 czerwca 2018 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego S. S. (1) o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu.

Zgodnie z treścią art. 34 k.p.c. powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania; w razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem. Nie budzi zaś wątpliwości, iż roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za wykonany przewóz jest roszczeniem, o którym mowa w art. 34 k.p.c. (roszczeniem o wykonanie umowy). Miejscem wykonania umowy w rozumieniu tego przepisu nie jest miejsce, gdzie umowa w ogólności miała zostać wykonana, ale miejsce, gdzie miała być wykonana konkretna czynność, której wykonania się dochodzi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 08 lipca 1981 roku, sygn. akt II CZ 87/81). W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego wykonania umowy – zapłaty wynagrodzenia, a więc spełnienia świadczenia pieniężnego, które to świadczenie ma charakter oddawczy i stosownie do treści art. 454 k.c. winno być spełnione w siedzibie wierzyciela (G.), co uwzględniając gospodarczy charakter sprawy przesądza o właściwości miejscowej tutejszego Sądu.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 08 czerwca 2018 roku Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka N. W., mając na uwadze treść art. 242 k.p.c. oraz okoliczność, że świadek wzywana dwukrotnie nie stawiała się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności uznając wobec powyższego, że dalsze dążenie do jego przesłuchania przyczyni się do przedłużenia postępowania oraz pominął dowód z zeznań stron, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania powoda, a także pozwany nie stawili się na rozprawę mimo prawidłowego wezwania i również nie usprawiedliwili swojej nieobecności.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie, uwzględniając oświadczenie zawarte w piśmie z datą w nagłówku „dnia 07 czerwca 2017 roku” (k. 32 akt sprawy o sygn. akt VI GC 187/18) w przedmiocie cofnięcia pozwu w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 177,54 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zawarte w piśmie z datą w nagłówku „dnia 07 czerwca 2017 roku” (k. 32 akt sprawy o sygn. akt VI GC 194/18) w przedmiocie cofnięcia pozwu w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 172,48 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego S. S. (1) kwoty 1 536,67 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 359,13 złotych za okres od dnia 14 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 1 156,48 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 984 złotych za okres od dnia 29 października 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za prawidłowo wykonane na zlecenie pozwanego usługi transportowe w dniu 05 października 2016 roku na trasie G. – C. i w dniu 24 listopada 2016 roku na trasie G. – P..

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany S. S. (1) zakwestionował fakt wykonania przez powoda usługi przewozu, jako że z treści listu przewozowego nie wynika, aby przesyłka została odebrana przez osobę do tego uprawnioną i by to powód wykonywał przewóz przesyłki. Pozwany zakwestionował również wysokość roszczenia podnosząc, że powód nie przedstawił żadnej umowy, z której wynikałaby ta wysokość ani dokumentacji, z której wynikałaby akceptacja proponowanej przez powoda stawki wynagrodzenia. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia. Ponadto powołał się na zarzut nadużycia prawa, gdyż powód dochodzi od pozwanego kwoty 25 045,72 złotych, przy czym kwotę tę rozdzielił na kilkanaście procesów, co powoduje wzrost kosztów procesu i sztuczne ich mnożenie celem uzyskania w każdej sprawie nie tylko kosztów procesu, ale również i kosztów odzyskiwania należności. Pozwany S. S. (1) podniósł nadto zarzut potrącenia roszczenia powoda z przysługującym mu roszczeniem odszkodowawczym za naprawienie szkody w związku z uszkodzeniem towaru pozwanego transportowanego przez powoda w Walii na podstawie innej umowy przewozu, przy czym wartość uszkodzonego towaru to kwota 9 830,16 złotych.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia, to wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 792 k.c. roszczenia z umowy przewozu rzeczy przedawniają się z upływem roku od dostarczenia przesyłki, a w razie całkowitej utraty przesyłki lub jej dostarczenia z opóźnieniem – od dnia, kiedy przesyłka miała być dostarczona.

Uwzględniając powyższe i mając na uwadze, że przedmiotowe przesyłki dostarczone zostały w dniu 05 października 2016 roku oraz w dniu 24 listopada 2016 roku, powód wytaczając powództwa o zapłatę wynagrodzenia za ich dostarczenie w maju 2017 roku uczynił to jeszcze przed upływem terminu przedawnienia.

Stosownie zaś do treści art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Zgodnie zaś z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zmianami).

Zgodnie z art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1), przy czym przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej (ust. 3). Zważyć przy tym należy, iż Rzeczpospolita Polska pozostaje sygnatariuszem konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami). Stosownie zaś do artykułu 1 tej konwencji stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Niewątpliwie sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie zarejestrowanej pierwotnie pod sygn. akt VI GC 187/18, albowiem przyjęcie towaru do przewozu nastąpiło w Polsce (miejscowość G.), zaś jego dostawa realizowana była na terenie Wielkiej Brytanii (P.). Wskazać także należy, że skoro tzw. konwencja genewska nie reguluje w sposób kompleksowy zagadnień związanych z umową przewozu, to w zakresie nieuregulowanym należy odwołać się także do odpowiednich przepisów kodeksu cywilnego.

W ocenie Sądu wbrew twierdzeniom pozwanego powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zdołał wykazać, że strony zawarły umowy przewozu będące przedmiotem procesu, a także fakt ich wykonania w sposób prawidłowy oraz wysokość wynagrodzenia. Okoliczności te wynikają bowiem z zeznań świadka A. K. (2) oraz przedłożonej w sprawie korespondencja mailowej wskazującej wyraźnie na uzgodnienia z pozwanym reprezentowanym przez jego pracownika N. W. odnośnie daty przewozu, trasy, ładunku, miejsca załadunku oraz rozładunku, a także należnego powodowi wynagrodzenia. Uzgodnienie zaś wszystkich przedmiotowo istotnych warunków umowy przewozu przez strony wskazuje na jej zawarcie. Wbrew zatem twierdzeniom pozwanego zeznania świadka A. K. (2) oraz przedłożona w sprawie korespondencja mailowa w sposób wyraźny wskazują na fakt zawarcia między stronami umów przewozu będących przedmiotem procesu, a także na fakt ich wykonania w sposób prawidłowy, jak również na uzgodnienia stron w kwestii należnego wynagrodzenia.

Odnosząc się do zarzutu niewykazania wykonania umowy przez powoda, w ocenie Sądu zarzut ten pozostawał niezasadny, albowiem to pozwany nie wykazał, że strony ustaliły konieczność wykonania umowy wyłącznie przez powoda i wyłączyły możliwość korzystania przez niego z podwykonawców. Tymczasem jak wynika z treści korespondencji mailowej w przypadku każdego przewozu wyraźnie wskazywano kierowcę, który przewóz w imieniu powoda realizował.

Odnosnie natomiast zarzutu, że z treści listu przewozowego nie wynika, aby przesyłka została odebrana przez osobę do tego uprawnioną, a w przypadku przesyłki doręczanej w dniu 05 października 2016 roku została ona odebrana przez W. K., mimo że jako odbiorca została wskazana R. S., Sąd zważył, że jak wynikało z zeznań świadka A. K. (1) – po każdym wykonanym przewozie kontaktowała się ona jeszcze z N. W. celem uzyskania potwierdzenia, że ładunek dotarł na miejsce o czasie i w stanie nieuszkodzonym, a która to okoliczność znajduje również potwierdzenie w korespondencji mailowej między stronami. Nadto wskazać należy, że w przypadku przesyłki dostarczanej do miejscowości P., jak wynika z dokumentów zgromadzonych w sprawie, także i w przypadku innych przewozów realizowanych dla podmiotu określonego jako V. (...) i niekwestionowanych przez pozwanego przesyłki te odbierał S. J.. Sąd miał przy tym na uwadze, że jak wynikało również z zeznań świadka A. K. (1) pozwany nie składał w tym zakresie – odnośnie wydania towaru osobie nieuprawnionej – jakiegokolwiek reklamacji, za każdym razem potwierdzając, że towar dotarł i został odebrany. W tej sytuacji zarzut pozwanego, że towar odbierały osoby nieuprawnione pozostaje gołosłowny i sprzeczny z doświadczeniem życiowym – gdyby bowiem towar został istotnie wydany osobie nieuprawnionej i nie trafił ostatecznie do odbiorcy, to niewątpliwie pozwany jako profesjonalny przedsiębiorca składałby reklamacje powodowi w tym zakresie, a takowych pozwany nie przedłożył, zaś ich składaniu świadek A. K. (1) wyraźnie zaprzeczała.

Nie budzi nadto w orzecznictwie wątpliwości, że zgłoszenie zarzutu potrącenia w toku procesu (podobnie jak odwołanie się do faktu potrącenia przed procesem) uznać należy za przyznanie faktu, że istnieje wiarygodność

potrącana (art. 229 k.p.c.), oświadczenie takie ma charakter tzw. uznania niewłaściwego, potrącenie nie byłoby przecież możliwe, jeżeli nie istniałaby wierzytelność, którą powód uczynił przedmiotem procesu.

W tym miejscu wskazać należy, że pozwany S. S. (1) podniósł zarzut potrącenia roszczenia powoda dochodzonego w niniejszych sprawach z przysługującym mu roszczeniem odszkodowawczym za naprawienie szkody w związku z uszkodzeniem towaru pozwanego transportowanego przez powoda w Walii na podstawie innej umowy przewozu, przy czym wartość uszkodzonego towaru określona została na kwotę 9 830,16 złotych.

Stosownie do treści art. 505⁴ k.p.c. w postępowaniu uproszczonym powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne, jeżeli roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym.

Zgodnie z treścią art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Jak wynika natomiast z treści przepisu art. 499 k.c. potrącenia dokonuje się poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie.

Jak wynika z powyższego przepisu, aby nastąpił skutek umorzenia wzajemnych wierzytelności, każdej ze stron muszą przysługiwać wymagalne wierzytelności. Pokreślić przy tym należy, że zarzut potrącenia jest oświadczeniem wymaganym w świetle art. 499 k.c., składanym powodowi w celu umorzenia się wzajemnych wierzytelności i zarazem żądaniem skierowanym do Sądu, aby uznając jego skuteczność, uwzględnił to umorzenie wierzytelności powoda i w takim zakresie oddalił jego powództwo. Dla osiągnięcia skutku pozwany powinien zatem zindywidualizować swoją wierzytelność oraz skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda, wskazując przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości oraz dowody w celu ich wykazania, stosownie do rozkładu ciężaru dowodu wyrażonego w art. 6 k.c. Skoro bowiem S. S. (1) zgłosił zarzut potrącenia, przedstawiając do potrącenia z dochodzonym roszczeniem swoją wierzytelność w kwocie 9 830,16 złotych, to zgodnie z treścią art. 6 k.c. powinien wykazać istnienie i wysokość tej wierzytelności. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 08 sierpnia 2005 roku (sygn. akt I ACa 1053/05) zarzut potrącenia jest w istocie formą dochodzenia roszczenia, zrównaną w skutkach z powództwem. Mają zatem do niego zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów na ich poparcie, a w szczególności dokładne określenie wierzytelności, jej wysokości, a wreszcie wykazania jej istnienia. Samo oświadczenie o potrąceniu nie jest jeszcze dowodem na istnienie przesłanek potrącenia ustawowego z art. 498 k.c., ani nie stanowi samo w sobie źródła kreacji wierzytelności, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści zaofiarowanych dowodów.

Jak wynikało z przeprowadzonych w sprawie dowodów, w czasie jednego z przewozów realizowanego przez powoda został uszkodzony przez imigrantów, którzy dostali się do środka samochodu, należący do pozwanego ładunek w postaci 6 zderzaków przednich oraz 4 zderzaków tylnych. Po poinformowaniu o zaistniałym zdarzeniu i przesłaniu dokumentacji fotograficznej, powód nie kwestionował ani faktu uszkodzenia towaru, ani wartości uszkodzonego towaru, czy też zakresu uszkodzeń. Uznając roszczenie pozwanego z tego tytułu, powód zgłosił je do swojego ubezpieczyciela – (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., który jednakże ostatecznie odmówił pozwanemu wypłaty odszkodowania.

Powyższe w ocenie Sądu pozwala na przyjęcie, że pozwany wykazał, że przysługuje mu wobec powoda przedmiotowa wierzytelność w powyższej wysokości, jednakże podniesiony przez niego zarzut potrącenia nie mógł zostać uznany za prowadzący do umorzenia wierzytelności powoda dochodzonych w niniejszym procesie.

Z treści sprzeciwów od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym składanych przez pozwanego wynikało, że przed tutejszym Sądem pomiędzy stronami toczy się szereg innych postępowań sądowych o zapłatę łącznie kwoty 25 045,72 złotych. Sąd zważył, że w każdej z tych spraw pozwany S. S. (1) podnosił identyczny zarzut potrącenia dochodzonej danym pozwem kwoty z przysługującą mu wierzytelnością w kwocie 9 830,16 złotych, a zatem w kwocie

niższej niż łączna kwota dochodzona od niego pozwami w sprawie o sygn. akt: VI GC 187/18, VI GC 194/18, VI GC 166/18, VI GC 193/18, VI GC 179/18, VI GC 177/18, VI GC 176/18, VI GC 167/18, VI GC 215/18 i VI GC180/18.

W tej sytuacji zarządzeniem z dnia 11 kwietnia 2018 roku pozwany S. S. (1) został zobowiązany do precyzyjnego określenia podniesionego zarzutu potrącenia poprzez wskazanie dokładnej kwoty jaką potrąca w każdym z postępowań toczących się przed tutejszym sądem, albowiem wartość dochodzonych w nich roszczeń przekracza wierzytelność przedstawioną do potrącenia oraz do wskazania co składa się na wierzytelność pozwanego w kwocie 9 813,16 złotych (tj. wskazanie ilości i ceny jednostkowej uszkodzonych elementów), w terminie 7 dni pod rygorem pominięcia zarzutu potrącenia jako niesprecyzowanego.

Pozwany S. S. (1) pomimo odebrania osobiście powyższego zobowiązania w dniu 27 kwietnia 2018 roku (z.p.o. – k. 111 akt) nie wykonał go.

W tej sytuacji Sąd pominął zarzut potrącenia podniesiony przez pozwanego, mając na uwadze, że Sąd nie jest uprawniony do dokonania wyboru wierzytelności powoda, z którą skompensuje się wierzytelność pozwanego i to na pozwanym ciążył obowiązek wskazania, jaką kwotę, nieprzekraczającą kwoty wartości żądania pozwu, w każdej ze spraw przedstawiał on do potrącenia aż do wyczerpania przysługującej mu wierzytelności. Nieuprawnione byłoby natomiast uwzględnienie tego zarzutu do wysokości wartości roszczenia dochodzonego w sprawach o sygn. akt VI GC 187/18 i o sygn. akt VI GC 194/18 tylko z tego względu, że Sąd wyrokuję w nich jako jeden z pierwszych, brak było wyraźnej woli pozwanego w tym względzie, tj. ażeby akurat te wierzytelności powoda umorzyły się z wierzytelnością pozwanego. To pozwany miał obowiązek precyzyjnie i w sposób nie budzący wątpliwości wskazać, na poczet których konkretnie należności powoda i w jakiej wysokości rozdysonowuje kwotę 9 830,16 złotych, skoro wierzytelność powoda przekraczała kilkukrotnie kwotę wierzytelności pozwanego.

Odnosząc się natomiast do zarzutu nadużycia prawa przez powoda poprzez „rozczłonkowanie” roszczenia na kilkanaście procesów, co powoduje wzrost kosztów procesu i sztuczne ich mnożenie celem uzyskania w każdej sprawie nie tylko kosztów procesu, ale również i kosztów odzyskiwania należności, to wskazać należy, że nie budzi wątpliwości, że kumulacja roszczeń w jednym pozwie jest prawem, a nie obowiązkiem powoda (a więc nie sposób czynić zarzutu powodowi, że nie dochodzi on wszystkich roszczeń w jednym procesie) oraz, że koszty odzyskiwania należności przysługują w przypadku opóźnienia w zapłacie za każdą transakcję handlową (tu: umowę przewozu) z osobna. Jednocześnie podkreślić należy, że rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione i roszczenie o taką rekompensatę powstaje po upływie terminów zapłaty określonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy. Bezspornie należności z przedmiotowych umów przewozu pozwany w terminie zapłaty nie uiścił, stąd żądanie powoda w tym zakresie było zasadne i było ono niezależne od liczny procesów, a jedynie zależne od liczby transakcji handlowych mających miejsce między stronami.

Reasumując, w niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wykonując usługi transportowe na rzecz pozwanego S. S. (1), wykonał swoje zobowiązanie zgodnie z treścią umowy, za co należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie wynikające z przedstawionej faktury, a jednocześnie zarzut potrącenia podniesiony przez pozwanego S. S. (1) jakkolwiek wykazany co do zasadności i wysokości, nie mógł jednakże z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia (z powodu jego niesprecyzowania) spowodować umorzenia wierzytelności powoda dochodzonych w niniejszej sprawie (sygn. akt VI GC 187/17 oraz sygn. akt VI GC 194/18).

Mając powyższe na uwadze, odnośnie sprawy zarejestrowanej pod sygn. akt VI GC 187/18 Sąd w punkcie I wyroku przyjmując za podstawę prawną treść art. 774 k.c. w zw. z art. 775 k.c. w zw. z art. 1, art. 5, art. 23 konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami) w zw. z art. 4, art. 7, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanego S. S. (1) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 536,67 złotych wraz

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1 359,13 złotych za okres od dnia 14 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty.

W punkcie II wyroku na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie wynikającym z oświadczenia powoda w piśmie z datą w nagłówku „dnia 07 czerwca 2017 roku” (k. 32 akt, w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 177,54 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty).

Sąd zważył, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Przepis art. 100 k.p.c. wskazuje natomiast, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Niewątpliwie w niniejszej sprawie wskazać należy, że powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przegrał sprawę jedynie w nieznaczonej części żądania, tj. jedynie w zakresie, w jakim cofnął pozew. W ocenie Sądu całością kosztów procesu należało zatem obciążyć pozwanego S. S. (1), o czym Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., zasądając od niego na rzecz powoda kwotę 947 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (30 złotych – opłata sądowa od pozwu, 900 złotych – koszty zastępstwa procesowego i 17 złotych opłata skarbową od pełnomocnictwa).

Mając powyższe na uwadze, odnośnie sprawy zarejestrowanej pod sygn. akt VI GC 194/18 Sąd w punkcie I wyroku przyjmując za podstawę prawną treść art. 774 k.c. w zw. z art. 775 k.c. w zw. z art. 4, art. 7, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanego S. S. (1) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 156,48 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 984 złotych za okres od dnia 29 października 2016 roku do dnia zapłaty.

W punkcie II wyroku na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie wynikającym z oświadczenia powoda w piśmie z datą w nagłówku „dnia 07 czerwca 2017 roku” (k. 32 akt, w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 172,48 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty).

Sąd zważył, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Przepis art. 100 k.p.c. wskazuje natomiast, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Niewątpliwie w niniejszej sprawie wskazać należy, że powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przegrał sprawę jedynie w nieznaczonej części żądania, tj. jedynie w zakresie, w jakim cofnął pozew. W ocenie Sądu całością kosztów procesu należało zatem obciążyć pozwanego S. S. (1), o czym Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., zasądając od niego na rzecz powoda kwotę 947 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (30 złotych – opłata sądowa od pozwu, 270 złotych – koszty zastępstwa procesowego i 17 złotych opłata skarbową od pełnomocnictwa).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 02 lipca 2018 roku